

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 K 083068 16 Kž
Brčko, 28.10.2016. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Dragane Tešić, kao članova vijeća, uz učešće Ljiljane Lukić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Z. R., M. M. i M. P., zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv opšte sigurnosti ljudi i imovine iz člana 322. stav 4. u vezi sa članom 317. stav 4. u vezi sa stavom 2. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 33/13 i 26/16), odlučujući o žalbi Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 083068 14 K od 03.03.2016. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 28.10.2016. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Vladimira Tepavčević, optuženih i branilaca M. S., B. P. i Mi. M., donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 083068 14 K od 03.03.2016. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 083068 14 K od 03.03.2016. godine, optuženi Z. R., M. M. i M. P., na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 34/13 i 27/14), oslobođeni su od optužbe da su radnjama opisanim u izreci te presude počinili krivično djelo Teška krivična djela protiv opšte sigurnosti ljudi i imovine iz člana 322. stav 4. u vezi sa članom 317. stav 4. u vezi sa stavom 2. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećena F. O. sa imovinsko-pravnim zahtjevom u cijelosti je upućena na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu je podnijelo Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka (član 297. stav 1. tačka k) ZKP-a Brčko distrikta BiH) i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 299. stav 1. ZKP-a Brčko distrikta BiH). Na kraju žalbe tužilac je predložila da ovaj sud uvaži žalbu kao osnovanu i presudom preinači prvostepenu presudu i donese presudu kojom se optuženi oglašavaju krivim za krivično djelo koje im se stavlja na teret ili da rješenjem ukine prvostepenu presudu i održi glavni pretres, te donese pravilnu odluku.

Branilac optuženog Z. R., M. S. advokat iz B., podnio je odgovor na žalbu tužioca u kojem ističe da je žalba apsolutno neosnovana, jer navodi iz žalbe ne diskredituju prvostepenu presudu jasnim i čvrstim navodima, te da je prvostepeni sud ispoštovao sve odredbe krivičnog postupka i potpuno utvrdio i pravilno cijenio činjenično stanje. Na kraju odgovora na žalbu branilac je predložio da ovaj sud odbije žalbu Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a da se braniocu dosude troškovi sačinjavanja odgovora na žalbu.

Branilac optuženog M. M., B. P. advokat iz B., podnio je odgovor na žalbu tužioca u kojem ističe da ne stoje navodi iz žalbe, niti tužilac navodi u čemu se ogleda nerazumljivost izreke presude i u čemu je presuda protivrječna sama sebi i razlozima datim u presudi. Takođe se navodi da tužilac tokom dokaznog postupka nije uspio da dokaže ni jednu činjenicu iz koje bi proizašao zaključak o postojanju krivice za predmetno krivično djelo, te da presuda nije zahvaćena ni jednim žalbenim razlogom, pa je branilac predložio da se žalba tužioca odbije kao neosnovana i presuda Osnovnog suda u cijelosti potvrdi.

Branilac optuženog M. P., Mi. M. advokat iz B., podnio je odgovor na žalbu tužioca u kojem ističe da je žalba neosnovana, te da se žalba zasniva na pretpostavci, a da je prvostepeni sud donio odluku na osnovu pravilno provedenog postupka, pravilno utvrđenih činjenica i pravilne primjene zakona, pa je branilac predložio da ovaj sud odbije žalbu Tužilaštva.

Na sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 28.10.2016. godine, tužilac je izjavio da ostaje kod navoda i tvrdnji u žalbi i prijedlogu da se žalba uvaži kao osnovana i prvostepena presuda preinači i donese presuda kojom se optuženi oglašavaju krivim ili da ovaj sud donese rješenje kojim će ukinuti prvostepenu presudu i sam održati glavni pretres i donijeti odgovarajuću osuđujuću odluku.

Branilac M. S. je izjavio da su navodi žalbe neosnovani i da su sve to naveli u odgovoru na žalbu i ostao je pri prijedlogu da se žalba tužioca odbije kao neosnovana, a prvostepena presuda potvrdi.

Optuženi Z.R. nije imao ništa da doda u pogledu navedenog od strane branioca.

Branilac B. P. je izjavio da su dali odgovor na žalbu i ukazali da razlozi žalbe ne postoje, jer ne stoje propusti optuženog M. M.. Takođe, branilac je istakao da tužilac u žalbi nije naveo ni jednu činjenicu koja je ostala neutvrđena ili činjenicu koja je pogrešno utvrđena, pa je predložio da se žalba odbije kao neosnovana, a prvostepena presuda potvrdi.

Optuženi M. M. je izjavio da prihvata sve što je izjavio njegov branilac.

Branilac Mi. M. je izjavio da ostaje kod odgovora na žalbu, jer žalbom nisu adekvatno osporeni navodi presude i što su relevantne činjenice pravilno utvrđene i detaljno obrazložene. Žalba tužioca je, po mišljenju branioca, neosnovana pa je predložio da se ista kao takva i odbije.

Optuženi M.P. nije imao ništa da doda u pogledu navedenog od strane svog branioca.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u granicama žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženih povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci iz sledećih razloga:

Žalba tužioca je neosnovana.

Neosnovano se žalbom tužioca prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a ista se, po mišljenju tužioca, ogleda u tome da pobijana presuda ne sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama, a oni razlozi koji su dati su međusobno protivrječni.

Isti stav ovog suda je i u pogledu žalbenog prigovora pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U pogledu istaknutih žalbenih osnova izostala je uvjerljiva argumentacija, koja osnovano ukazuje na navedene propuste prvostepenog suda i na takav način dovodi u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke s aspekta istaknutih žalbenih prigovora.

Prvostepeni sud je nakon provedenog dokaznog postupka, tokom kojeg su izvedeni svi predloženi dokazi, kako od strane tužioca tako i od strane odbrane, izvršio pažljivu i savjesnu ocjenu svih dokaza cijeneći svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, kako je i propisano članom 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje na kojem je zasnovao svoje uvjerenje da nije dokazano da su optuženi počinili krivično djelo za koje se terete. U obrazloženju odluke navedeni su svi razlozi o odlučnim činjenicama koji su potpuni i jasni, a kao takvi i za ovaj sud prihvatljivi. Prvostepeni sud je ukazao na sve provedene dokaze, te koje odlučne činjenice su utvrđene na osnovu tih provedenih i prihvaćenih dokaza. Svakom provedenom dokazu sud je u dovoljnoj mjeri posvetio pažnju, dajući ocjenu istog u pogledu relevantnosti i pouzdanosti, prije svega iskazu svjedoka. Presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama, a ne stoji ni prigovor da su razlozi međusobno protivrječni u kom pravcu su izostali uvjerljivi argumenti od strane tužioca.

Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pravilno utvrdio da provedeni dokazi nisu potvrdili navode optužnice da su optuženi počinili krivično djelo za koje se terete, odnosno da postupanje optuženih nije imalo za posledicu stradanje i smrt D. O.. Postupanje optuženih koje im se stavlja na teret, ne može se dovesti u korelaciju sa stradanjem oštećenog, jer se njihove radnje ne mogu dovesti u uzročno posledičnu vezu sa stradanjem oštećenog. Tačnije, njihovi postupci, za koje ih tužilac tereti, ne nalaze se u uzročno posledičnoj vezi, niti se može dovesti u vezu sa tragičnim slučajem opisanim u optužnici.

Prvostepeni sud je istakao da je za osnov za oslobađanje bio nedostatak dokaza, pa se pozvao na načelo *in dubio pro reo* iz člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, mada za isto nije bilo razloga imajući u vidu oskudnost relevantnog dokaznog materijala. Ne može se i pored toga govoriti o kontradiktornim razlozima, budući da su optuženi oslobođeni na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer nije dokazano da su počinili krivično djelo za koje su optuženi. Na osnovu dokaznog materijala sa sigurnošću je utvrđeno da nije dokazano da su optuženi počinili krivično djelo za koje se terete, odnosno jači stepen nedokazanosti krivice, nego u situaciji kada se primjenjuje načelo *in dubio pro reo*, u kom slučaju se sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje krivičnog djela i od kojih zavisi primjena odredbe krivičnog zakonodavstva, rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog. Prema tome, ovaj sud zaključuje da se tokom dokaznog postupka došlo do većeg stepena nedokazanosti krivice optuženih, nego u situacijama u kojima se primjenjuje načelo *in dubio pro reo*. U tom pogledu, prigovor tužioca na te okolnosti ne dovodi u pitanje pravilnost i zakonitost odluke, niti se može govoriti o protivrječnosti iste koja bi dovela u pitanje pravilnost navedene odluke.

Na osnovu provedenih dokaza, prvostepeni sud je zaključio da oštećeni D. O. kritične prilike nije postupio u skladu sa Pravilnikom zaštite na radu, jer nije primijenio pet takozvanih „zlatnih energetske pravila“, o kojima su govorili svi saslušani svjedoci, pa se taj propust nalazi u uzročno posledičnoj vezi sa navedenim događajem, odnosno imali su za posledicu stradanje D. O. od strujnog udara kojem je bio izložen. Na navedene propuste ukazivali su i saslušani svjedoci, prije svega svjedok neposredni očevidac Z.P., a i A.H. vještak, elektrotehničke struke i S. B., vještak zaštite na radu, te naročito vještak elektrotehničke struke V. N., o čemu prvostepeni sud govori na strani 23 i 24 odluke. Prilikom vještačenja utvrđeno je više vrsta propusta o kojima su govorili vještaci, ali se svi ti propusti ne mogu dovesti u uzročno posledičnu vezu sa nesrećom koja se desila, jer se nesreća nije desila zbog svih tih propusta organizacione prirode, nego isključivo propustima počinjenim prilikom rada na trafostanici B. 1, kada je D. O. propustio da postupi u skladu sa „zlatnim pravilima energetike“. Nespornom je učinjena i činjenica da je i oštećenom, a i svim drugim elektromonterima bila poznata činjenica da je na trafostanici B. 1 izvršeno takozvano brikovanje, odnosno premoštavanje rastavljača na način na koji se to vrlo često u praksi radi, a što su potvrdili svi saslušani radnici Elektro distribucije.

Što se tiče premoštavanja, odnosno takozvanog brikovanja, koje se od strane tužioca želi dovesti u uzročno posledičnu vezu sa posledicom, odnosno stradanjem D. O., što su tvrdili i vještaci B. i H., u kom dijelu i prvostepeni sud nije prihvatio navedeno

mišljenje, radi se o jednom postupku kojem elektromonteri pribjegavaju kada se problem ne može riješiti na drugi način zbog nedostatka rezervnih dijelova, a u cilju da se potrošačima uredno omogućí snabdijevanje električnom energijom, o čemu su opet govorili elektromonteri i radnici Elektro distribucije. Što se tiče obaviještenosti zaposlenih radnika Elektro distribucije, da je izvršeno brikovanje na navedenoj trafostanici, prije svega elektromontera, proizilazi zaključak da su svi koji su trebali biti upoznati sa tom činjenicom bili upoznati, budući da je Z. R. na kućištu računara o tome napisao obavijest, a i S. S. je upoznao ostale elektromontere. Praktično su svi zaposleni znali, a na koje se to prije svega odnosi, da je optuženi R. izvršio brikovanje na trafostanici B. 1, a što su potvrdili saslušani svjedoci, odnosno zaposleni Elektro distribucije. Takođe, treba imati u vidu i činjenicu da postavljanje tablice upozorenja na mjestu gdje je to neophodno ili njeno nepostavljanje na mjestu gdje trebaju biti postavljene ne isključuje obavezu elektromontera da izvrši potrebne provjere primjenjujući „pet zlatnih pravila energetike“, da utvrdi beznaponsko stanje, da nosi adekvatnu zaštitnu opremu, rukavice, čizme i da upotrijebi ispitnu indikatorsku motku, kako bi se stvorili uslovi za bezbjedno vršenje popravke i izbjegle sve eventualnosti koje mogu dovesti do tragičnih posledica.

Tužilac u žalbi na strani drugoj i trećoj nabraja odredbe Pravilnika tvrdeći da su optuženi postupali suprotno navedenim pravilnicima, kao i Zakonu o zaštiti na radu, pa to pokušava dovesti u vezu sa stradanjem D. O.. Pri tome tužilac navodi da su sva trojica optuženih bili svjesni da njihovim činjenjem odnosno nečinjenjem može nastupiti zabranjena posledica, ali su lakomisleno držali da posledica neće nastupiti ili da će je moći spriječiti. Međutim, svi provedeni dokazi i činjenično stanje, do kojeg se došlo na osnovu tih dokaza, nisu pružili osnova za navedenu tvrdnju tužioca, jer ukazuju da su uzroci tragičnog događaja sasvim drugi, o čemu pravilno zaključuje i govori prvostepeni sud, a ne oni koji se stavljaju na teret optuženim.

Žalbom se navodi da je optuženom R. poznato da brikovanje nije ispravan način saniranja kvara, te da isto mora biti obilježeno, jer u tom dijelu prolazi struja visokog napona. Što se tiče brikovanja, kao jednog od mogućeg načina privremenog otklanjanja kvara, govorili su, kao što je već konstatovano, saslušani radnici Elektro distribucije, iz čega nesporno proizilazi da se radi o metodu saniranja kvara vrlo često u praksi korištenog, a vrlo često i jedino mogućeg, a sve u cilju da potrošači sporne trafostanice dobiju struju, o čemu prvostepeni sud govori na strani devetoj, a o čemu govori i svjedok S. D.. Za navedenu trafostanicu Buzekara 1 su svi znali da je brikovana, o čemu se govori na strani jedanaestoj presude, o čemu govori svjedok Z. P., koji je neposredni očevidac i svjedok stradanja D. O., zatim o čemu su svjedočili svjedoci R. K., D. K., kao i S. S., te Me. M., svi iskusni radnici na poslovima elektromontera. U vezi nepropisnog postupanja koje se optuženima stavlja na teret, neophodno je utvrditi, sa aspekta krivične odgovornosti, da li je to nepostupanje, za koje se terete, imalo za posledicu krivično djelo ili eventualno elemente disciplinske odgovornosti. Ako su svi propusti, kako se optužnicom tvrdi, imali za posledicu stradanje D.O., to je bilo neophodno i dokazati tokom postupka i utvrditi šta je posledica određenog propusta i koji je propust tačno doveo do stradanja elektromontera D.O..

Ovaj sud smatra da su sve pravno relevantne i odlučne činjenice od strane prvostepenog suda utvrđene pravilno i potpuno i da je činjenično stanje do kojeg se došlo moglo poslužiti samo kao osnova da se optuženi na osnovu člana 284. stav 1. tačka c.

Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oslobode od optužbe, jer nije dokazano da su počinili krivično djelo za koje se terete. Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, koje je rezultat svih provedenih dokaza, pravilno je prvostepeni sud primijenio odredbe Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optužene oslobodio od optužbe. Tužilac ukazuje na iskaz svjedoka Z.P., te budući da je davao izjavu i u istrazi i na glavnom pretresu, a i pisao izjavu nakon što se događaj desio, koja izjava se nalazi u spisu uvrštena u dokazni materijal, pa iz navedenih izjava izvlači određene dijelove i daje im sasvim drugi smisao. Tako tužilac ističe da je svjedok objasnio da je brikovanje glavni uzrok strujnog udara, te da im nije bilo poznato da je izvršeno takozvano brikovanje. Tužilac praktično tumači na šta se sve svodi iskaz navedenog svjedoka. Što se tiče iskaza navedenog svjedoka bitno je uzeti u obzir šta je svjedok rekao tokom glavnog pretresa i koje odgovore je dao na pitanja tokom direktnog i unakrsnog ispitivanja i kada je imao mogućnost da objasni sve što je pitan. Tako je svjedok, između ostalog, a što je i prvostepeni sud uvjerljivo interpretirao, izjavio da su znali da je navedena trafostanica brikovana, ali da tog jutra kada su izašli na teren o tome nisu razmišljali, jer su najvjerovatnije zaboravili. Podsjećanja radi, na teren su izašli u jutarnjim satima u 07,30, odmah po dolasku na posao. Takođe je izjavio da nakon što je pregledao fotodokumentaciju da je vidljiv izolator na trafostanici, ali da D. i on to nisu primijetili na licu mjesta, jer bi u protivnom zvali dispečera. Nadalje je ukazao da D. navedene prilike nije stavio zaštitne rukavice 10 kv, koje se obavezno upotrebljavaju kod otklanjanja takvih kvarova, te nije upotrijebio ni ispitnu motku, a ni čizme, ni opasač. Sve navedeno od strane svjedoka je prvostepeni sud imao u vidu i uzeo u obzir, jer se radi o neposrednom očevicu događaja, tokom kojeg je njegov radni kolega D. O. smrtno stradao, i što iskaz navedenog svjedoka nije u suprotnosti sa drugim saslušanim svjedocima, o čemu sud ogovori na strani 39. i 40. odluke.

Svi saslušani svjedoci, koje i tužilac na strani četvrtoj, drugi pasus žalbe, spominje, su potvrdili bitnu i odlučnu činjenicu da je bilo napisano upozorenje na kućištu računara u prostoriji u kojoj borave elektromonteri u vezi brikovanja na trafostanici B. 1, a što je potvrdio, kako je već naprijed rečeno i svjedok Z. P.. U vremenskom razmaku od 20. juna 2012. godine, kada je elektromonter R. izvršio prvo brikovanje na trafostanici B. 1, pa do tragičnog događaja koji se desio 05. oktobra 2012. godine, vršene su tri intervencije na istoj trafostanici i svi monteri su bili upoznati sa činjenicom brikovanja, te primjenom 5 zlatnih pravila nije se ništa nepredviđeno desilo prilikom popravke. Intervencije na navedenoj trafostanici su vršene 06.07.2012., 09.07.2012. i 24.07.2012. godine, o čemu su svjedočili elektromonteri koji su vršili popravke i način na koji su vršili popravku i kao što je nesporno nije se ništa nepredviđeno desilo. Što se tiče iskaza navedenih svjedoka, koje i tužilac u žalbi spominje, sud je iste s razlogom prihvatio i dao valjane razloge kojima se rukovodio kada je poklonio vjeru navedenim svjedocima. Svjedoci se jedino ne sjećaju tačno datuma kada je upozorenje sa računara skinuto, ali su svi saglasni da je obavještenje bilo postavljeno i da su bili upoznati sa činjenicom da je na trafostanici B. 1 vršeno brikovanje, odnosno premoštavanje u cilju obezbjeđivanja potrošača električnom energijom, a što je jedan od uobičajenih metoda u njihovom radu, kako su sami monteri posvjedočili. S tim u vezi, nepostavljanje tablice upozorenja na trafostanici B. 1 ne može se posmatrati kao uzrok nesreće koja se desila, kako to tužilac tvrdi.

Što se tiče iskaza koje su dali optuženi Z. R. i M. M., u svojstvu svjedoka, sud im je s razlogom poklonio vjeru, jer su saglasni i nisu u suprotnosti sa drugim izvedenim

dokazima, o čemu prvostepeni sud govori na strani 41 odluke. Sud je dao valjane razloge koji ukazuju na pravilnost zaključka suda u pogledu pouzdanosti navedenih svjedoka. Što se tiče informacije za sve zaposlene elektromontere u pogledu činjenice brikovanja trafostanice B. 1, preduzeto je sve što je u tom momentu bilo moguće, s namjerom da se svi elektromonteri upoznaju sa navedenom činjenicom neispravnosti ispravljača i izvršenom brikovanju, jer tablice za upozorenje nisu bile ni nabavljene, odnosno, kako je većina potvrdila, iste nikada nisu ni imali, sve dok se navedeni događaj nije desio. Međutim, žalbom tužioca se želi dati njihovim iskazima sasvim drugi smisao, te tužilac pogrešno zaključuje, a s namjerom da se dokaže prisustvo njihovog umišljaja, tvrdeći da su svjesno postupali suprotno pravilima, te da su trebali obustaviti rad na navedenoj trafostanici.

Svi svjedoci saslušani tokom dokaznog postupka, su potvrdili da su bili upoznati sa činjenicom da je na trafostanici Buzekara 1 izvršeno brikovanje i da je o tome na kućištu računara, koji se nalazi u prostoriji u kojoj se okupljaju elektromonteri, bila istaknuta obavijest. Tu činjenicu je posvjedočio i svjedok Z. P., koji je kritičnog dana bio na intervenciji na trafostanici B. 1 sa nastradalim D. O.. Svjedok P. je tokom glavnog pretresa, o čemu je već bilo govora, potvrdio da su znali za brikovanje navedene trafostanice, ali su prilikom dolaska na teren zaboravili na tu činjenicu. Jedno vrijeme je na kućištu kompjutera na papiru bilo napisano da je neispravan rastavljač, odnosno da je brikovan na navedenoj trafostanici, što je takođe svjedok P. potvrdio.

Saslušani svjedoci, o kojima tužilac govori na strani petoj, su potvrdili da je upozorenje u vezi brikovanja trafostanice bilo nalijepljeno na kućište računara, a ne, navodno nalijepljeno, kako tužilac pogrešno zaključuje i navodi u žalbi, s namjerom da ospori nespornu činjenicu sa sigurnošću utvrđenu. Sa sigurnošću je utvrđeno da je navedeno obavještenje napisao i okačio optuženi R., da bi sa istim upozorenjem došao i S.S. koji je isto napisao po naređenju M., te konstatovano da je to već učinio R.. Pri tome nije ni to činjenica sa sigurnošću utvrđena kako se neosnovano navodi u žalbi. U konkretnom slučaju bitno je da je navedeno obavještenje bilo postavljeno s namjerom da se svi monteru upoznaju da je trafostanica B. 1 brikovana, jer nisu posjedovali tablice za upozorenje, pa je na drugi način trebalo upoznati zaposlene o navedenoj činjenici. Da je navedeno upozorenje postiglo svoju svrhu potvrdili su svi elektromonteri koji su svjedočili da im je navedena činjenica bila poznata, te da se praktično ništa nepredviđeno nije desilo od dana prvobitnog brikovanja tj. 20.06.2012. godine do dana 05.10.2012. godine, kada se desio navedeni nesrećni slučaj, iako su u međuvremenu bile tri intervencije na navedenoj trafostanici.

Tužilac žalbom dalje prigovara iskazu svjedoka Z. P. u pogledu toga što u izjavi tokom istrage nije sve rekao kao na glavnom pretresu. Međutim, treba imati u vidu da je u iskazu iz istrage svjedok odgovarao na ono što je pitan u vezi navedenog događaja. Na strani petoj žalbe se od strane tužioca daje iskazu Z. P. sasvim drugi smisao od onoga što je svjedok izjavio na glavnom pretresu. Tokom glavnog pretresa svjedok P. je odgovarao na direktna i unakrsna pitanja i dao uvjerljive odgovore na sve što su ga pitali tužilac, branilac i sud.

Neargumentovana je tvrdnja tužioca da nije nesumnjivo dokazano da je natpis sa upozorenjem postojao, tj. bio postavljen u prostoriji za dežurne. Navedena činjenica je sa sigurnošću utvrđena, jer su istu potvrdili svi saslušani svjedoci odnosno radnici

Elektrodistribucije. Svjedoci, saslušani na prijedlog tužioca, su navedenu činjenicu učinili nespornom, pa se s razlogom nameće pitanje zar tužilac ne vjeruje svojim svjedocima koje je predložio da se saslušaju i ako im ne vjeruje zašto ih je onda predlagao kao svjedoke. Tokom dokaznog postupka nijedan svjedok nije doveo u pitanje postojanje navedenog upozorenja u pogledu brikovanja trafostanice B., pa je tim prije začuđujuće zašto navedenu činjenicu tužilac dovodi u pitanje. Istina, pri tome ne navodi ni jednog svjedoka koji bi doveo u pitanje postojanje natpisa sa navedenim upozorenjem u prostoriji za dežurstvo, pa ovaj sud zaključuje da je takav prigovor tužioca neosnovan i proizvoljan. Potpuno je pogrešan i u suprotnosti sa svim provedenim dokazima zaključak tužioca istaknut u žalbi, da nije dokazano da je upozorenje za trafostanicu B. 1 u vezi brikovanja bilo u prostoriji dežurnih elektromontera. I nastradali D.O. je, kako je potvrdio svjedok Z. P., bio upoznat o činjenici u vezi brikovanja, ali na žalost tog jutra o tome nisu razmišljali. Ovdje je bitno podsjetiti ono što su potvrdili navedeni svjedoci, da tablice upozorenja, bez obzira da li se nalaze ili ne nalaze na trafostanici, ne isključuju obavezu montera u primjeni pet zlatnih pravila i pravila propisanih članom 32. Pravilnika o zaštiti na radu JP „K. B.“ B., kojim su regulisana ponašanja i radnje kad se na električnim instalacijama, postrojenjima i uređajima izvode neki radovi, odnosno prije početka istih. Takođe, obaveza je i montera da nose određenu zaštitnu opremu rukavice, čizme, obavezna je upotreba indikatorske motke, a što je sve propustio da primjeni i upotrijebi oštećeni D. O., kritične prilike tokom obavljanja rada na trafostanici B.. Ovaj sud je već podsjećao na to da je prije navedenog događaja kada je stradao O. D., u nekoliko navrata vršene popravke odnosno intervencije na trafostanici B., ali budući da su monter primjenjivali zlatna pravila prilikom obavljanja određenih radova, nije se desio nikakav nesrećni slučaj, jer kako je na jednom mjestu u svom iskazu posvjedočio i optuženi R., da nije primjenjivao navedena zlatna pravila prilikom obavljanja rada, sigurno ne bi danas sjedio u sudnici. U pogledu elementarnog uzroka nesreće koja se dogodila, govorio je i vještak elektrotehničke struke, V. N., i već spominjani vještaci A. H. i S.B., te su jedinstveni u tom da nastradali nije ispoštovao pet zlatnih pravila. I B. N., inspektor zaštite na radu, koji je prisustvovao uviđaju, je utvrdio da nije korištena zaštitna oprema, odnosno ispitna motka, ni rukavice. Isto je potvrdio i E.H., elektroenergetski inspektor, koji je bio prisutan na uviđaju, te između ostalog, izjavio da je trebalo da se izvrši provjera napona struje sa ispitnom motkom, odnosno da je elektromonter trebao da se uvjeri u beznaponsko stanje, a što je navedene prilike propušteno da se uradi.

Propusti koje su konstatovali vještaci A. H. i S. B. ne nalaze se u uzročno posledičnoj vezi sa nesrećom koja se desila. Radnje koje je propustio da preduzme nastradali D. O., jer nije ispoštovao pet zlatnih pravila, koje su utvrdili i navedena dva vještaka, a i svjedok V. N., nalaze se u uzročno posledičnoj vezi sa nesrećom koja se desila. Bez obzira što je izvršeno navedeno brikovanje rastavljača, a o čemu su bili obaviješteni svi elektromonteri, da su primijenjena zlatna pravila prilikom postupanja, navedena nesreća bila bi izbjegnuta. Svi drugi propusti kako je zaključio i vještak V. N. jesu propusti, ali nisu uzrok nesreće. Pet zlatnih pravila u radu elektromontera, koja su često spominjali svi saslušani radnici Elektrodistribucije, su pravila koja su obavezna i čija obavezna primjena isključuje mogućnost da se nešto nepredviđeno desi, što bi ugrozilo život montera. Upravo ta pravila su garancija bezbjednosti elektromontera, koja je navedene prilike zaboravio da primjeni nastradali D. O., iako se radi oiskusnom monтеру sa dugogodišnjom praksom, o čemu su svjedočile njegove kolege elektromonteri. Vještaci H. i B. su, između ostalog, u svom nalazu i mišljenju utvrdili da su radnici koji su 05.10.2012. godine vršili otklanjanje kvara na trafostanici, a radi se o

monterima O. i P., propustili da na propisan način provjere beznaponsko stanje trafostanice, kako je propisano odredbom člana 18. i 27. Pravilnika o zaštiti na radu pri korištenju električne energije i nisu postupili u skladu sa članom 4.2. stav 1. dokumenta upravljanja elektroenergetskim objektima. Ako se to uzme u obzir, a što je nesporno utvrđeno, da nisu načinili navedeni propust tragedija bi bila izbjegnuta.

Žalbom se na neargumentovan način osporava nalaz vještaka elektrotehničke struke V. N., jer je vlasnik firme koja poslovno saraduje sa JKP „K. B.“, pa je njegova objektivnost i nepristrasnost upitna za tužioca. Činjenica da je navedeni vještak vlasnik privatne firme i da poslovno saraduje sa JKP „K. B.“, samo po sebi bez konkretnih navoda koji bi doveli argumentovano u pitanje objektivnost vještaka, nije dovoljan razlog ni osnov da se ne prihvati nalaz vještaka V. N.. Tokom dokaznog postupka, i direktnog i unakrsnog ispitivanja vještaka, nije se mogao steći utisak da se radi o neobjektivnom i pristrasnom vještaku, kako se žalbom tvrdi. Pravilno je, po ocjeni ovog suda, postupio prvostepeni sud kada je prihvatio nalaz i mišljenje navedenog vještaka i o tome na strani 42. odluke dao valjane razloge. Treba podsjetiti da sve propuste koje je u radu utvrdio vještak N., utvrdili su i vještaci S.B.i A.H., čije nalaze tužilac prihvata kao pouzdane, pa ovaj sud ne vidi razlog da se nalaz vještaka N. osporava iz razloga koje je tužilac naveo u žalbi.

Kao što i proizilazi iz obrazloženja pobijane odluke, predmet razmatranja i ocjene prvostepenog suda bili su nalazi i mišljenja vještaka elektrotehničke struke A. H. i vještaka iz oblasti zaštite na radu S.B., koje je sud djelimično prihvatio, odnosno nije prihvatio u dijelu gdje su vještaci zauzeli stav da je smrtno stradanje D.O. nastalo isključivo zbog neispravnog načina premoštavanja (brikovanja jednog polnog linijskog rastavljača) i zbog toga što nije postavljena tabla sa upozorenjem „rastavljač neispravan“, a o čemu prvostepeni sud govori na strani 41. odluke. Na ovakav način prvostepeni sud je postupio iz razloga što iz iskaza svih drugih svjedoka, pa i nalaza vještaka elektrotehničke struke V.N., proizilazi da je stradanje D. O. nastalo zbog njegovog propuštanja da prilikom intervencije na navedenoj trafostanici ispoštuje pet zlatnih pravila. I vještaci B. i H. su takođe u svom nalazu utvrdili da D.O. nije u cijelosti ispoštovao pet zlatnih pravila, jer nije izvršio probu napona mjernim instrumentom, odnosno propustio je da utvrdi beznaponsko stanje trafostanice. Na te okolnosti naročito je pouzdane informacije dao Z. P., koji je kritične prilike bio zajedno na intervenciji sa nastradalim D.O.. Ovaj sud smatra da tužilac u žalbi pogrešno zaključuje kada nepostupanje oštećenog po zlatnim pravilima cijeni kao eventualni doprinos nastalom događaju. Elementarni uzrok stradanja D. O. je nepostupanje u skladu sa pet zlatnih pravila o kojima su govorili svi saslušani radnici Elektrodistribucije. I vještak V. N. u svom mišljenju zaključuje da je propust i to što nije postavljena tablica upozorenja poslije premještanja pola rastavljača, ali to nije uzrok stradanja D.O.. Informacija o neispravnosti uređaja, odnosno rastavljača bila je dostupna svima, o čemu su takođe svjedoci govorili, pa je na taj način bila obezbijeđena svrha koju je imala tablica upozorenja na neispravnu napravu, te je na taj način dostupna informacija o neispravnosti naprave ispravljaja bila efikasna, budući da su od dana brikovanja rastavljača 20. juna 2012. godine do 05.10.2012. godine kada je stradao D. O. vršene tri intervencije na istoj trafostanici, ali se ništa nije nepredviđeno desilo jer su monter i znali da je izvršeno brikovanje i jer su primjenjivali takozvana zlatna pravila, koja ih u stvari i čuvaju u njihovom radu.

Što se tiče premoštavanja navedenog rastavljača na trafostanici B. 1, odnosno takozvanog brikovanja i neobilježavanjem tablom o neispravnosti rastavljača, koje tužilac isključivo dovodi u vezu sa stradanjem D. O., bilo je na više mjesta govora i u ovoj odluci, tim prije jer su i svi saslušani svjedoci radnici Elektrodistribucije potvrdili da se radi o uobičajenom načinu rješavanja problema u situacijama kada nema odgovarajućeg dijela da se isti zamijeni, a da bi se potrošačima što prije obezbjedilo snabdijevanje električnom energijom. Dalje, tužilac u žalbi, po ocjeni ovog suda, neosnovano tvrdi da je nedostatak upozoravajuće tablice držao D. O. u uvjerenju da je postrojenje odvojio od mreže visokog napona, pa je pristupio radu bez traženja isključenja dalekovoda i ostalih provjera. Tužilac zanemaruje činjenicu da je, kako su i drugi svjedoci potvrdili, i D. O., o čemu je takođe i svjedok Z. P. svjedočio, bila poznata činjenica da je rastavljač na trafostanici B. 1 brikovan. Pored toga, uvijek je dužnost elektromontera da u takvim situacijama primjenjuje pet zlatnih pravila, utvrdi beznaponsko stanje, izvrši provjeru indikatorskom, odnosno ispitnom motkom, a što je sve navedene prilike O. propustio da učini. Navedena činjenica u pogledu saznanja D. O. da je na trafostanici B. 1 vršeno brikovanje je sa sigurnošću utvrđena, pa je neosnovan prigovor tužioca na te okolnosti.

Tokom dokaznog postupka prezentovan dokazni materijal nije potvrdio navode optužnice, odnosno da se radnje i propusti optuženih nalaze u neposrednoj uzročnoj vezi sa nezgodom koja je za posledicu imala smrtno stradanje D. O.. Sve pravno relevantne i odlučne činjenice, prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio i na iste pravilno primijenio odredbu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kada je optužene oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da su počinili krivično djelo za koje se terete. Pri tome prvostepeni sud nije počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka u vidu izostanka razloga o odlučnim činjenicama i međusobne protivrječnosti činjenica, kako se žalbom na neuvjerljiv način želi prikazati.

Budući da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio propuste i povrede postupka na koje se žalbom neosnovano ukazuje, a ni povrede Krivičnog zakona na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, žalbu tužioca je na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić